

по-лудичкитѣ си приятелчета и ударятъ на игра. Чакъ когато нѣкой изпищи нараненъ или звънецътъ удари, се сепнатъ. Сега той мина мълчаливо презъ двора. Влѣзе тихо, като на прѣсти, въ класа. Седна си на чина и като измъкна книгата изъ торбичката, погледна меко другарчето си и рече:

— Де бре, Митре, де разкажи ми го тоя пусти урокъ, че три пѣти го четохъ снощи и нищо не можахъ да запомня!

— Е, та то... и азъ го не знамъ добре.

— Разказвай, разказвай, колко знаешъ! Отгоръ, отгоръ така, баремъ да знамъ да го почна...

Така Вачо позарѣза игритѣ, справи се на учение. Но понеже бѣше много изостаналъ, започна да търси помощъ отъ другаритѣ си. Единъ день, когато учителтъ имъ съобщи, че ще правятъ класно упражнение по аритметика, той изтърколи очи, прехапа долна устна и каза уплашенъ:

— Ами сега! А Иване? Какво ще бжде? А Иванчо?

— Ще решаваме задачи. Това е, — каза спокойно другарчето му.

— Ами като нищо не знамъ! Ще ми показвашъ ли?

— Е! — сви рамене то. — И азъ не знамъ.

Иванчо бѣше добъръ ученикъ, но защо казва така — че не знае да решава задачи! Защо го погледна така накриво? Вачо примижа, сякашъ си спомни нѣщо. А-а, да не би да е затова, че го ритна оня день? Затова е. И той се заовърта къмъ други ученици.

— Петко, ще решаваме ли отпладне задачи?

— Охоо, ти сега ли се сѣти! Азъ си ги знамъ.

— Хайде тогава да се сбремъ, та и на мене да покажешъ!

— Не може, че си имамъ работа... Ще сѣка дърва за вкжци.

— Де, за дървата азъ ще ти помогна...

— Ама такава... после може да ида при татка на нивата...

Вачо разбра, че и тоя го лъже. Защо? Да не би заради ножчето му, дето го счупи и не му го плати? Затова е. Намръщи се той и се заприлепва о други.

— Младенчо-о, — замоли се той на най-силния ученикъ.

— Какво?

— Ще потрѣбвамъ и азъ за нѣщо, нали знаешъ... Помогни ми да направя класното! Една тройка ми трѣбва...

Младенчо разтвори широко очи и го заизглежда така, сякашъ се съмняваше това ли е